

Zăpada umerilor goi

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Noi suntem absenți din această poveste
Sau doar invizibili, ascunși sub ninsori,
Cod roșu de vifor lovește-n ferestre,
La tine-n odaie cresc nuferi. Mă dori,

Mă doare și Mozart trecându-și pe clape
Sonate-mbrăcate în straie de vis,
Hai, stinge lumina și vino aproape,
Citește-mi prefața. Pe umeri a nins...

E prima zăpadă, strivește-o-ntre buze
Și spune-mi de gustul acestui păcat
Cerșește-ndurare sau caută scuze,
Iubirea mea albă cu chip de bărbat.

- Ce vifor sălbatic alergă prin pustă,
Acoperă râuri, descaltă povești,
Fantasma din vis mă îndeamnă venustă,
S-aștept primăvara cu primele vești.

Mă doare poemul, magnolia doare,
Când degetu-l trece pe clape ușor,
Aprinde lumina, pe alba ninsoare
Ce-ți cade pe umeri să-ți scriu cât mă dor

Poveștile noastre-ngropate-n zăpadă
Și lacătul vremii rămas fără cheie,
Când nuferii toți s-au deschis să te vadă
Iubirea mea albă cu chip de femeie.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș